

figer f. Ex. i sin § 55: „Det Beløb, hvormed de for Kongeriget og Slesvig fælles Udgifter overskrider de for disse Landsdele fælles Indtægter, dækkes af deres særlige Indtægter.“ Naar man dernæst undersøger de midlertidige Bestemmelser, vil man endnu langt klarere see, hvorledes Forholdet er stillet. Den første midlertidige Bestemmelse handler om Forholdet mellem Holsteen paa den ene Side og Kongeriget og Slesvig paa den anden. Der er ikke Tale om, at nogen Lov kan blive gyldig for Kongeriget, naar den ikke bliver gyldig for Slesvig eller omvendt; men der er Tale om, at en Lov kan blive gyldig for Kongeriget og Slesvig, uden at den bliver det for Holsteen. Den anden midlertidige Bestemmelse taler om, at naar der i et Fællesanliggende er vedtaget en Lov for Kongeriget og Slesvig, uden at der er tilbeibragt en tilsvarende Lov for Holsteen, „bliver dens Gjenstand et Fællesanliggende for Kongeriget og Slesvig alene“. Den tredje midlertidige Bestemmelse figer, at Love kunne „vedtages af Rigsraadet og stadfæstes af Kongen for Kongeriget og Slesvig alene“. Den fjerde midlertidige Bestemmelse gjentager udtrykkelig, at „de for hele Monarchiet fælles Udgifter afholdes af de fælles Indtægter. Giv disse et Overskud, tilgodeskrives deraf 78,69 pCt. Kongeriget og Slesvigs Fælleskasse“. Den femte midlertidige Bestemmelse taler om de vedkommende Anliggendes Forvaltning i Kongeriget og Slesvig. Den sjette midlertidige Bestemmelse taler om, „at de Tillæg, som behøves til Normalbudgettets øvrige Udgiftposter til Anliggender, som ere fælles ogsaa for Holsteen, bevilges af Rigsraadet med et Beløb, som svarer til 78,69 pCt. af det hele Beløb“, altsaa for Kongeriget og Slesvig. Saaledes ogsaa i den syvende midlertidige Bestemmelse, hvor der er Tale om, at, naar det tilsvarende Bidrag fra Holsteen ikke kan faaes, opføres det ligesuldt som en Fællesudgift for Kongeriget og Slesvig alene. Det er da heraf aldeles klart, at der ikke i Grundloven af 18de November 1863 findes en eneste Lovbestemmelse, der omtaler andre Indtægter eller Udgifter end dem, som ere fælles for Kongeriget og Slesvig; Loven kjender ikke andre, men Holsteen er stillet løfere. Der er nævnt, i hvilke Tilfælde en Lov,

for at kunne blive gennemført, udfordrer en tilsvarende Lov for Holsteen og i hvilke det ikke behøves; men Bestemmelserne ere heelt igjennem kun saadanne, som ere fælles for Kongeriget og Slesvig. Det forekommer mig altsaa klart, at naar man for Rigsraadets Vedkommende søger Bestemmelserne for det Myndighed paa det ene rette Sted, hvor man skal søge dem, nemlig i Forfatningen af 18de November 1863, vil man see, at det ingen Myndighed har i andre finantsielle Spørgsmaal end dem, der ere fælles for Kongeriget og Slesvig, og naar man søger Reglerne for Rigsdagens Myndighed med Hensyn til dette Punkt, vil man finde, at den har fuld Myndighed over alle de Anliggender, som ikke udgjøre en Andeel af de Udgifter, der ere fælles for hele Monarchiet; men af den Slags Udgifter er der, som bekjendt, ikke flere tilbage. Det er altsaa aldeles klart, at det, principale Forslag under Nr. 1 stiller sig paa det fuldstændig lovlige Standpunkt, ved Siden af at det stiller Forholdene saaledes, at der bliver en tilstrækkelig Overgangstid, hvorunder den nye Tilstand kan forberedes. Det overstærer ikke pludselig Traaden, men anerkjender det Gamle for et saadant Tidrum, som behøves til, at det Nye kan slæbes, forinden hiint hører op. Dersom Regjeringen virkelig fra Begyndelsen af havde været af den Mening, som den nu har udtalt gennem den ærede Finantsminister, og som den ærede Rigsdagsmand for Viborg Amts 5te Valgfreds (Klein) var saa heldig i Forveien at træffe saa nøjagtig, at han kunde forstaae den ærede Finantsminister for at høre sig videre, idet denne kunde henholde sig til ham — og det er en stor Lykke for det ærede Medlem, at han saaledes ofte paa en Prisk kan træffe Regjeringens Tanke —, saa vilde jeg, uagtet jeg ikke kan forstaae den, tænke: Der maa ligge Noget deri, som du ikke kan see, fordi du kun har jevn Menneffeforstand. Det skal sees fra et høiere Standpunkt, for at man kan faae Die derpaa, men de Herrer, der ere af den Mening, staae ogsaa meget høit, det maa man indrømme dem. — Vi maae imidlertid erindre, at Regjeringen tidligere har erkjendt, hvad jeg her fremstiller, som det Rigtige; den har erkjendt i